

Sygn. akt: 7/IVSA 3358/03

**ODPIS ORZECZENIA
NIEPRAWOMOCNEGO**

Stacja w Skutyszynie

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 stycznia 2005 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie
w składzie następującym:

Przewodniczący Sędzia WSA		Wojciech Mazur
Sędzia	NSA	Anna Żak
Asesor	WSA	Mariola Kowalska (spr.)
Protokolant		Anna Sokołowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 20 stycznia 2005 r.

sprawy ze skargi Stowarzyszenia Przeciwdziałania Elektroskażeniom

na decyzję Wojewody Mazowieckiego

z dnia 31 lipca 2003 r. nr 45/2003

w przedmiocie pozwolenia na budowę stacji bazowej telefonii komórkowej.

- I. uchyla zaskarżoną decyzję,
- II. zaskarżona decyzja nie podlega wykonaniu do czasu uprawomocnienia się niniejszego wyroku,
- III. zasądza od Wojewody Mazowieckiego na rzecz skarżącego Stowarzyszenia Przeciwdziałania Elektroskażeniom kwotę 325 zł (trzysta dwadzieścia pięć złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania sądowego.

Wojewódzki Sąd Administracyjny
z siedzibą z oryginałem
20.01.05. Anna Sokołowska

7/IV SA 3358/03

Uzasadnienie

Starosta Płocki decyzją nr 274/03 z dnia 5 czerwca 2003r. zatwierdził projekt budowlany i wydał Polskiej Telefonii Komórkowej „Centertel” Sp. z oo. w Warszawie pozwolenie na budowę stacji bazowej telefonii komórkowej. Jak wskazywał organ I instancji przedmiotowe przedsięwzięcie zaliczane jest do inwestycji mogących znacząco oddziaływać na środowisko. Z załączonego raportu oddziaływania na środowisko sporządzonego na etapie pozwolenia na budowę wynika, iż jedynym czynnikiem fizycznym pochodzącym od urządzeń nadawczych i anten projektowanej Stacji Bazowej Cyfrowej Telefonii Komórkowej, stanowiącym uciążliwość z punktu widzenia ochrony środowiska jest pole elektromagnetyczne o wartościach wyższych niż wartość graniczna przyjęta w rozporządzeniu Ministra Ochrony Środowiska, Zasobów Naturalnych i Leśnictwa z dnia 11 sierpnia 1998r. w sprawie szczegółowych zasad ochrony przed promieniowaniem szkodliwym dla ludzi i środowiska, dopuszczalnych poziomów promieniowania, jakie mogą występować w środowisku, oraz wymagań obowiązujących przy wykonywaniu pomiarów kontrolnych promieniowania (Dz.U. Nr 107, poz. 676). Jednak pola o tych wartościach wystąpią na znacznych wysokościach w miejscach niedostępnych dla ludzi. W związku z tym dla istniejącego stanu zabudowy i zagospodarowania otoczenia planowanej inwestycji nie ma potrzeby ustanowienia obszaru ograniczonego użytkowania. Projektowana Stacja Bazowa Telefonii Komórkowej GSM nie będzie wywierała negatywnego wpływu na środowisko i zdrowie ludzi.

Projektowane zamierzenie budowlane zostało pozytywnie uzgodnione przez właściwe organy. Przeprowadzono postępowanie zgodnie z przepisami ustawy z dnia 27 kwietnia 2001r. Prawo ochrony środowiska (Dz.U. nr 62, poz. 627) w ramach którego zapewniono udział społeczeństwa stosownie do art. 32 tej ustawy.

Odwołanie od powyższej decyzji wniosło Stowarzyszenie Przeciwdziałania Elektroskażeniom w Grzybowie, dopuszczone do udziału w postępowaniu administracyjnym postanowieniem Starosty Płockiego z dnia 19 maja 2003r.

Zarzuciło decyzji organu I instancji:

1. brak udziału społeczeństwa w postępowaniu co narusza art. 53 ustawy – Prawo ochrony środowiska.
2. niezgodność planowanej inwestycji z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego.

W ocenie odwołującego się Stowarzyszenia, decyzja o warunkach zabudowy i zagospodarowania jest z mocy prawa nieważna ponieważ jest sprzeczna z miejscowym planem zagospodarowania terenu.

3. oparcie decyzji o raport oddziaływania na środowisko sporządzony bez analizy i opisu problemu oddziaływań biologicznych pól elektromagnetycznych. Ponadto w obliczeniach rozkładu pól autor nie uwzględnił istniejącego tła elektromagnetycznego pochodzącego od źródeł technicznych w rejonie stacji, brak jest wzmianki o naturalnym polu elektromagnetycznym i porównania parametrów tła naturalnego, brak jest oszacowania natężenia pola elektromagnetycznego od projektowanej stacji w terenie dostępnym dla ludzi.

W Raporcie nie uwzględniono, iż w promieniu 200m od stacji znajduje się przedszkole, szkoła kościół, urzędy, sklepy oraz gęsto zabudowane osiedle.

Wojewoda Mazowiecki decyzją nr 45/2003 z dnia 31 lipca 2003r., po rozpatrzeniu odwołania utrzymał zaskarżoną decyzję w mocy.

Organ wskazał, iż inwestor występując o pozwolenie na budowę dołączył ostateczną decyzję o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu dla przedmiotowej inwestycji, raport oddziaływania na środowisko, decyzję Państwowego Wojewódzkiego Inspektora Sanitarnego z dnia 3 marca 2003r. uzgadniającą projekt budowlany stacji, decyzję Wojewody Mazowieckiego z dnia 17 marca 2003r. uzgadniającą rozwiązania projektowe stacji.

Ponadto stosownie do art. 31 i art. 32 ust. 1 pkt 1 i ust. 3, w związku z art. 46 ust. 4 pkt 2 ustawy – Prawo ochrony środowiska z dnia 27 kwietnia 2001r. Starosta Płocki zawiadomieniem z dnia 7 kwietnia 2003r. przekazał informację o toczącym się postępowaniu do publicznej informacji.

Z załączonego raportu oddziaływania na środowisko przedmiotowej inwestycji sporządzonego na etapie decyzji pozwolenia na budowę wynika, iż projektowana stacja bazowa nie będzie uciążliwa dla środowiska i nie wprowadzi innych ograniczeń w jego użytkowaniu. Ponadto projektowana stacja bazowa zapewnia

pełną separację obszarów występowania pól elektromagnetycznych o wielkościach ponadnormatywnych i możliwych miejsc przebywania ludzi.

W świetle powyższego organ odwoławczy nie znalazł podstaw prawnych do uchylecia ww. decyzji Starosty Płockiego.

Skargę do Naczelnego Sądu Administracyjnego na powyższą decyzję wniosło Stowarzyszenie Przeciwdziałania Elektrosmakażeniom.

Zarzuciło w niej niezgodność zaskarżonej decyzji z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego, oparcie się na wadliwym Raporcie oddziaływania na środowisko, uchybienia formalne samych decyzji, w tym uzasadnień. Skarżący zarzucili, iż Raport nie ustala jaki będzie wzrost promieniowania w konkretnym terenie w odniesieniu do ukształtowania tego terenu, jaki to będzie miało wpływ na środowisko i konkretny ekosystem istniejący w bezpośrednim otoczeniu planowanej inwestycji.

Ponadto stosownie do art. 56 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska organ administracji może nałożyć decyzją pozwolenie na budowę obowiązki dotyczące zapobiegania, ograniczania oraz monitorowania oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko oraz nałożyć na wnioskodawcę obowiązek przedłożenia analizy porealizacyjnej. Stosownie do przepisu art. 46 ust. 10 ustawy Prawo ochrony środowiska uzasadnienie decyzji w sprawie przedsięwzięcia mogącego znacząco oddziaływać na środowisko, niezależnie od wymagań określonych w k.p.a., powinno zawierać informacje dotyczące konieczności wykonania analizy porealizacyjnej, o której mowa w art. 56 tej ustawy. Zarówno decyzja Starosty Płockiego, jak i decyzja Wojewody Mazowieckiego całkowicie pomijają tę kwestię.

W odpowiedzi na skargę Wojewoda Mazowiecki wniósł o jej oddalenie. Podtrzymał swoje stanowisko wyrażone w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył co następuje:

Skarga jest zasadna.

Art. 1 ustawy z dnia 25 lipca 2002r. Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz.U. Nr 153, poz. 1269) stanowi, iż sądy administracyjne kontrolują jedynie legalność zaskarżonych decyzji, a więc prawidłowość zastosowania przepisów obowiązującego prawa oraz trafność ich wykładni. Uwzględnienie skargi następuje tylko w przypadku stwierdzenia przez Sąd naruszenia przepisów prawa materialnego i proceduralnego (art. 145 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. Nr 153, poz. 1270 z późn. zm.).

Zgodnie z zasadą dwuinstancyjności postępowania administracyjnego obowiązkiem organu odwoławczego jest ponowne wszechstronne zbadanie sprawy ze szczególnym uwzględnieniem zarzutów zawartych we wniesionym od decyzji organu I instancji odwołaniu. Utrzymując w mocy zaskarżoną decyzję, a zatem dzieląc w pełni stanowisko organu I instancji organ odwoławczy powinien wykazać dlaczego nie podziela zarzutów podniesionych w odwołaniu. W zależności od poczynionych ustaleń powinien wykazać ich bezzasadność lub nieprzydatność w sprawie, nawet jeżeli wymagałoby to w przypadku raportu, powołania biegłego w tym zakresie. Organ odwoławczy w uzasadnieniu decyzji powtórzył zaś jedynie ogólne wnioski zawarte w kwestionowanym przez odwołujących się Raporcie. Nie można zatem uznać, iż w tym zakresie organ odwoławczy rozpoznał odwołanie stosownie do art. 138 kpa.

Zasadny jest również zarzut naruszenia art. 46 ust. 10 ustawy Prawo ochrony środowiska, zgodnie z którym uzasadnienie decyzji w sprawie planowanego przedsięwzięcia mogącego znacząco oddziaływać na środowisko powinno zawierać informacje dotyczące konieczności wykonania analizy porealizacyjnej, w której dokonuje się porównania ustaleń zawartych w raporcie o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko i w decyzji pozwolenie na budowę z rzeczywistym oddziaływaniem przedsięwzięcia na środowisko i działaniami podjętymi w celu jego ograniczenia. Zarówno w decyzji organu I instancji, jak i decyzji II instancji kwestia ta została pominięta.

Brak oceny zarzutów podnoszonych przez stronę skarżącą, oznacza, iż nie zostały wyjaśnione wszystkie okoliczności sprawy co stwarza podstawę do uznania, iż naruszone zostały przepisy art. 7 i 77 k.p.a. oraz 107 § 3 i 138 k.p.a. w stopniu wywierającym istotny wpływ na wynik sprawy. W konsekwencji uniemożliwia to sądowi zbadanie czy ocena faktyczna i prawna sprawy dokonana przez organ jest zgodna z obowiązującym prawem.

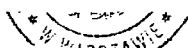
Z ww. przyczyn Wojewódzki Sąd Administracyjny na zasadzie art. 145 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. Nr 153, poz. 1270 z późn.zm.) orzekł jak w sentencji.

Orzeczenie o kosztach znajduje swoje uzasadnienie w art. 200 ww. ustawy.

Za zgodność z treścią orzeczenia
 20.02.05r. *Elżbieta Schwańsko*

4

20.02.05r. *Elżbieta Schwańsko*